ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 16 Ἰανουαρίου 1894 Ἀριθ 335

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἷς ναὸς ἄγνωστος.—Τὸ πολύτιμον κιβώτιον (ὑπὸ δος Ὄλγας Κούζη).—Ἰσαβέλλα Θεοτόκη Δ'.—Πρὸς τὴν Σελήνην (ποίημα ὑπὸ δος Ξανθίππης Καλεστύπη).—Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. ΚΑ'. Δένδρον Φιλοβρέφων.—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλή. Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.=Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΕΙΣ ΝΑΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Εἶναι πρωία χειμερινή ἐξ ἐκείνων, ἃς μόνον αἱ Ἀθῆναι ἀπολαμβάνουν. Ἡ ἐκ σειρᾶς ὀρέων ἀνωμάλως ὀδοντωτὴ τῆς πόλεως στεφάνη, χιονοσκεπὴς κατὰ τὰ ὑψηλότερα αὐτῆς σημεῖα, τέμνει γραφικώτατα τὸν γαλανὸν καὶ ὡς ἐξ ἀναλύσεως σαπφείρων καὶ τοπαζίων ὁρίζοντα, πλαισιοῦσα τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὡς τὸ ἰδιοτροπώτερον καὶ ὡραιότερον τῶν τριχάπτων.

Ὁ ἥλιος, μόλις πρὸ ὀλίγου προβαλὼν ὄπισθεν πυκνῆς ὁμιχλώδους φαιολεύκου καλύπτρας σκορπίζει ἀφειδῶς τὰ χρυσίζοντα καὶ ἰριδοειδῆ βέλη του ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἀγρούς, καὶ ἡ γῆ μὲ τὸν πυκνὸν καὶ πολυειδῆ συνοικισμόν της ἀφυπνίζεται ἤδη.

Ἀνὰ τὰς χλοοσπάρτους ἐκτάσεις τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον ὁδοῦ ἄκρα βασιλεύει σιγή, μόνος δ' ὁ μηκυθμὸς καὶ ἡ ὀφιοειδὴς ἐξέλιξις τῆς ἀνερχομένης καὶ κατερχομένης σιδηροδρομικῆς ἁμαξοστοιχίας διακόπτει τὴν μονότονον καὶ ποιητικὴν τῆς ἐξοχῆς σιγήν. Ποῦ καί που ἀγροτικὸν ζεῦγος, μὲ καθαρὰ καὶ καινουργῆ ἐνδύματα διευθύνεται πεζῇ πρὸς τὴν πόλιν, ἵνα ἀκροασθῇ τῆς θείας Λειτουργίας, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὸν ἁγιασμὸν καὶ ἑορτάσῃ τὴν ἐπίσημον τῆς ἡμέρας ἑορτήν.

Ἡ πρωϊνή μας ἐκδρομὴ τοιοῦτον ἐπίσης ἔχει σκοπόν. Μεταβαίνομεν ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς ναὸν ἀρτισύστατον, τὸν ὁποῖον οὔτε θολωτοὶ τροῦλοι, οὔτε κωδωνοστάσιον ὑψηλόν, οὔτε σημεῖόν τι ἐξωτερικὸν τῆς πίστεώς μας τὴν λατρείαν ἐκεῖ προδίδει.

Εἶναι ναὸς ἐν ναῷ, ἀφοῦ εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸν μέγαρον τῶν φυλακῶν ἐξιλεοῦνται ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κοινωνίας διὰ τὰ ἐγκλήματα των ἀπόκληροι τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρξεις.

Ἡ ἀντιπρόεδρος τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος κ. Καλλιόπη Κεχαγιᾶ εἶχε τὴν εὐγενῆ ἰδέαν νὰ μοὶ παράσχῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀκραασθῶ ἐν τῷ ναῷ τούτῳ τῶν φυλακῶν Συγγροῦ τῆς θείας λειτουργίας. Ἡ ἐκ τῆς εὐγενοῦς προσκλήσεώς της παρουσιαζομένη μοι εὐκαιρία ἦτο μοναδική, ὅπως ἴδω ἐν γενικῇ καὶ πλήρει συναθροίσει ὅλους τοὺς καταδίκους, ὅπως μελετήσω τὰς φυσιογνωμίας των καὶ ἀντιληφθῶ τὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς των ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς θρησκείας.

Καὶ ἦτο ἀληθῶς συγκινητικώτατον τὸ θέαμα τοῦτο. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Ἐφηβείου, ἡ χρησιμεύουσα ὡς σχολεῖον τῶν Ἐφήβων, ἦτο πλήρης καταδίκων, πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως. Πρὸς τὴν ἀνατολικὴν τῆς αἰθούσης ταύτης πλευρὰν ὑψοῦται κινητὸς ναΐσκος, ὃν ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα ἐδώρησεν εἰς τὰς φυλακὰς Συγγροῦ. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ὁ ἱερεὺς τῶν φυλακῶν κ. Δαμασκηνός, ἀνὴρ ἀνεπτυγμένος καὶ ἐμπνεόμενος ὑπὸ ζήλου καὶ ἱερᾶς αὐταπαρνήσεως, βοηθούμενος ὑπὸ μικροῦ δωδεκαετοῦς καταδίκου τελεῖ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐνῷ οἱ ἔφηβοι ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ψάλτου ψάλλουσι μετὰ κατανύξεως τοὺς ὕμνους καὶ τὰ τροπάρια τῆς ἡμέρας.

Πάντες οὗτοι φέρουσιν ὁμοιόμορφον στολήν, δωρηθεῖσαν αὐτοῖς κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων μετὰ ζεύγους ἀσπρορρούχων καὶ σταυροῦ, ὃν ἔχουσιν ἀνηρτημένον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ των, παρὰ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος, τῆς τόσον στοργικῶς μεριμνώσης καὶ τόσον ἀποτελεσματικῶς ἐργαζομένης ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν δυστυχῶν τούτων ὑπάρξεων.

Ἐὰν εἶναι ἀληθὲς τὸ ρητόν, καθ' ὅ, *οἷα ἡ μορφὴ τοιάδε καὶ*

ἡ ψυχή, ἀμφιβάλλω ἐὰν εἷς καὶ μόνος ἐξ ὅλων τούτων τῶν καταδίκων ἐγεννήθη μὲ ἔνστικτα κακούργου.

Ἡ πλήρης ἐγκατάλειψις αὐτῶν ἐκ μέρους τῆς ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, ἡ κακῶς ἐννοουμένη φιλοτιμία, τὸ εὐερέθιστον τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἐντελῶς παρημελημένη οἰκογενειακὴ ἀνατροφὴ ἄγουσι τὰ δυστυχῆ ταῦτα ὄντα εἰς τὸ ἔγκλημα.

Ἀλλ' ὅ,τι ἡ πολιτεία, ἡ ἐκκλησία καὶ ὁ οἶκος δὲν ἔπραξεν, ἀνέλαβεν ἡ μεγάλη καὶ εὐγενὴς τῆς ἀνάσσης μας καρδία νὰ ἀναπληρώσῃ διὰ τῆς συστάσεως ἐπιτροπῆς ἐκ κυριῶν διακεκριμένων, αἵτινες μετὰ μητρικῆς στοργῆς καὶ χριστιανικῆς φιλανθρωπίας ἐργάζονται πρὸς ἐξημέρωσιν τοῦ ἤθους καὶ ἐξευγενισμὸν τῆς ψυχῆς τῶν νεαρῶν ἰδίᾳ καταδίκων, πρὸς οὓς παρέχεται καὶ στοιχειώδης ἐγκυκλοπαιδικὴ παίδευσις.

Ἐπισκεπτομένη τοὺς κλωβοὺς τῶν ἐφήβων, ἐξεπλάγην διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς τάξιν καὶ καθαριότητα, σημεῖον τοῦτο τῆς ἐν πᾶσιν ἀγρύπνου μερίμνης τῶν κυριῶν, ἥτις παρακολουθεῖ τοὺς καταδίκους καὶ μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν των ἔτι, καὶ παραδίδει εἰς τὴν κοινωνίαν τιμίους, μορφωμένους καὶ χρηστούς πολίτας, ἀντὶ τῶν κακούργων καὶ ἐγκληματιῶν, οὓς παραλαμβάνει.

Ἐπίκουροι εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐκ τῶν κ. κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ, Ἀδελαίδος Στεκούλη καὶ Νάζου ἐπιτροπῆς καὶ πολλὰ ὑπὲρ τοῦ ἔργου μοχθοῦντες προσέρχονται οἱ κ. κ. Φ. Παρασκευαΐδης ταμίας τῆς ἐπιτροπῆς καὶ Λαμπάκης, ἰδιαίτερος τῆς βασιλίσσης ἀπεσταλμένος, πρὸς οὓς πολλαὶ καὶ θερμαὶ ὀφείλονται χάριτες.

Ἀπερχόμεναι τῶν φυλακῶν, ἀπεκομίσαμεν τὴν γλυκυτάτην ἐντύπωσιν, ἣν αἰσθάνεται ἡ καρδία διὰ πᾶν εὐγενὲς καὶ μέγα ἔργον, τὸ ὁποῖον ἡ αὐταπάρνησις καὶ χριστιανικὴ πίστις θεμελιοῖ καὶ ἡ φιλανθρωπία ὑποστηρίζει.

ΤΟ ΕΚ ΠΟΡΦΥΡΙΤΟΥ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ἐν τῷ κομμωτηρίῳ τῆς κ. Καρνέζε, ἐν μικρῷ ὡραιοτάτῳ κεκοσμημένῳ σηκῷ, ἐξαρτωμένῳ ἀπὸ τοῦ τοίχου, εὑρίσκεται παράδοξον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τὴν περιέργειαν πάντων τῶν ἰδόντων αὐτό.

Εἶναι μικρὰ ἐκ πορφυρίτου πυξίς, ὠοειδής, ἥτις συναρμοῦται διὰ ταινιῶν ἐξ ἐσφυρηλατημένου χρυσοῦ. Κατεσκευάσθη, λέγεται, κατὰ παραγγελίαν τῆς ἰδιοκτητρίας αὐτοῦ, ὑφ' ἑνὸς τῶν περιφημοτέρων τεχνητῶν τῆς Ρώμης, καὶ εἶναι τόσον παραδόξου σχεδίου, ὅσον καὶ ἐξαισίας κατασκευῆς. Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς εὑρίσκεται ἐγχαραγμένη ἐν τῷ λίθῳ ἡ μόνη λέξις «amor» καὶ ἡμερομηνία τις.

Πρὸς τίνα σκοπὸν κατεσκευάσθη, τί περιέχει καὶ διατί εἶναι τοποθετημένον ἐν τῷ σηκῷ, ὡσεὶ ἱερὸν λείψανον, ὀλίγοι ἢ οὐδεὶς τῶν φίλων αὐτῆς γνωρίζουν. Τῇ ἐτέθησαν αἱ ἐρωτήσεις αὐταὶ πολλάκις, καὶ ἡ μόνη ἀπάντησις αὐτῆς εἶναι «κᾶτι πολυτιμότερον δι' ἐμέ, ἢ ὅλοι οἱ λοιποὶ θησαυροί μου ὁμοῦ», καὶ ἡ κ. Καρνέζε εἶναι πλουσιωτάτη. Οὐδέποτε ἐθεάθη ἀνοίγουσα τὴν πυξίδα, καὶ εἶναι τῷ ὄντι τόσον καλῶς κεκλεισμένον, ὥστε θὰ ἀπῃτεῖτο ἔκτακτος προσπάθεια, ὅπως ἀνοιγῇ. Οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ἐγγίξῃ.

Ἡ κ. Καρνέζε τὴν καθορίζει καὶ τὴν περιποιεῖται μὲ τὰς ἰδίας αὐτῆς χεῖρας, καὶ παρετηρήθη ὅτι κατὰ τὰς τοιαύτας περιστάσεις τὸ κατὰ τὸ σύνηθες ὑπεροπτικὸν αὐτῆς ὕφος δίδει τόπον εἰς θλιβερὰν ταπεινότητα, μεμιγμένην μὲ θρησκευτικὸν σχεδὸν σέβας.

Αὕτη εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ἐκ πορφυρίτου κιβωτίου.

Οἱ φλύαροι διηγοῦντο, ὅτι ἡ Ὀλιβία Ἀνφιέδη εἶχεν ἀποφασίσει ἢ νὰ ὑπανδρευθῇ γόνον βασιλικῆς οἰκογενείας, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἀνύπανδρος. Υἱοὶ εὐγενῶν ρωμαϊκῶν οἰκογενειῶν, ξένοι πρέσβεις, διπλωμάται καὶ στρατιωτικοὶ εἶχον ἐξαιτήσει τὴν εὐμένειάν της καὶ ἀπέτυχον. Εἶχεν ἀποποιηθῆ προτάσεις, αἵτινες ἐκίνουν τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ὡραίων τῆς Ρώμης.

Ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἄγαλμα ἐκ πάγου διὰ τὴν ἀναλγησίαν, ἣν ἐδείκνυεν εἰς τὰς θερμὰς ἐκδηλώσεις τῶν μνηστήρων της.

Ἦτο ἡ μόνη ἀπόγονος ἀρχαίας δουκικῆς οἰκογενείας τοῦ Ριμένι, καὶ ἐκληρονόμησε τήν τε ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς γενεᾶς της ἀμείωτον. Ἡ ἄρθονος κόμη της ἦτο λαμπροῦ μελανοῦ χρώματος, ἐκτὸς ὅτε αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες τὴν ἤγγιζον καὶ τότε προσελάμβανεν ἐρυθρὰς λάμψεις.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἐν ταῖς ἠρέμαις αὐτῆς στιγμαῖς ἦσαν βαθέος χρώματος ἴου, ἀλλ' ἤλλασσον ὁμοῦ μετὰ τῶν διαθέσεών της ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ χαλυφδίνου τεφροῦ, εἰς λάμπον μελανόν, ὡς τὸν ἀσέληνον οὐρανὸν νυκτὸς τοῦ Αὐγούστου.

Ἦτο ὠχροῦ χρώματος, ὡς τὸ τελείου ὀπαλλίου, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὁποίου τὸ ρόδινον ἀεννάως κινεῖται.

Πολλοὶ γλύπται, ἰδόντες ἐπὶ στιγμὴν τὴν μορφὴν αὐτῆς μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ χάριν καὶ τὰς πλαστικὰς μορφάς της, τὴν ἀνεπόλουν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ των, ματαίως προσπαθοῦντες νὰ ἀναπαραστήσωσι κάπως αὐτὴν ἐπὶ τοῦ εὐπλάστου πηλοῦ των. Πλεῖστοι ἄνδρες ἠσθάνθησαν ἰδόντες αὐτὴν θλιβερὸν πόθον ἐν τῇ καρδίᾳ των, γνωρίζοντες λίαν καλῶς, ὅτι δὲν ἦτο δι' ἐκείνους.

Κ' ἐν τούτοις ὁ βλέπων αὐτὴν ἐννόει ὅτι ἐὰν ἠγάπα ποτέ, θὰ ἠγάπα μετὰ παραφορᾶς, ἧς ὀλίγαι γυναῖκες εἶναι ἐπιδεκτικαί, καὶ ἣν ὀλίγιστοι ἄνδρες δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσιν.

Ὅτε εὑρίσκετο εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης της, καί, ὅτι χωρὶς ὑπερβολὴν ἅπασα ἡ Ρώμη ἦτο εἰς τοὺς πόδας της, ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν πτωχὸς σπουδαστὴς ἀπὸ τὸ παλαιὸν πανεπιστήμιον τῆς Παδούας.

Ὁ Μάρκος Καρνέζε εἶχε τὰ σκοτεινὰ ὡραῖα χαρακτηριστικά, τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς, τὸ εὐλύγιστον σῶμα καὶ τὴν θερμότητα τῶν Σικελῶν. Ἡ εὐφυία του τῷ προσέκτησε κάποιαν φήμην καὶ ὑποτροφίαν εἰς τὸ ἐκεῖ γυμνάσιόν του, ἀλλ' ἡ τετριμμένη στολή, ἣν ἐφόρει ἀπετέλει τὸ μόνον σχεδὸν κτῆμα αὐτοῦ.

Ἡ πενία του ηὔξησε τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἐπιφύλαξιν καὶ ἔζη ἐν Ρώμῃ ἄνευ φίλων καὶ ἔρημος, τεθαμμένος ἐν τῇ μονώσει τοῦ κακῶς ἐπιπλωμένου ἐν τῷ ὑπερώῳ δωματίου του.

Φαίνεται τρομερὰ εἰρωνεία τῆς φύσεως τὸ ὅτι ὁ Μάρκος θὰ ἀπήντα τὴν Ὀλιβίαν Ἀνφιέδη καὶ θὰ ἠρᾶτο αὐτῆς ἐμμανῶς. Ἐν τούτοις οὕτω συνέβη. Ἐκείνη ἐπίσης εἶχε παρατηρήσει τὸν ὡραῖον σπουδαστὴν μὲ τὴν θλιβερὰν ἔκφρασιν καὶ τὸ ἐπιφυλακτικὸν αὐτοῦ ἦθος· καὶ ἐὰν ἦτο τῆς αὐτῆς πρὸς αὐτὴν τάξεως, πιθανὸν νὰ ἐθεώρει τὸν ἔρωτά του μετ' εὐνοϊκῶν ὀφθαλμῶν. Ἀλλ' ὡς εἶχε, τὸν παρετήρει μετὰ ψυχρᾶς ἀδιαφορίας, μᾶλλον ἀνυποφόρου εἰς τὴν ὑπερηφάνειάν του ἢ φανερὰ περιφρόνησις.

Δὲν ἠγνόει τὴν μεταξὺ τῆς θέσεώς της καὶ τῆς ἰδικῆς του ἄβυσσον· ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἄπελπι τοῦ πάθους του· ἀλλὰ δὲν ἔστη ὅπως σκεφθῇ· δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ ἄλλο ἢ ὅτι τὴν ἐλάτρευε.

Δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ μακρὰν ἐκείνης. Ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐλάμβανε ζωὴν ἐκ τῆς παρουσίας της· καὶ μόλαταῦτα ἡ θέα τοῦ ὡραίου προσώπου της, τόσον πλησίον, κ' ἐν τούτοις τόσον ἀπομεμακρυσμένου ἐκείνου, τῷ ἦτο βάσανος.

Μὴ γενόμενος δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν της, τὴν ἠκολούθει ἐξ ἀποστάσεως ἐν τῇ ὁδῷ πάντοτε, μὲ τὸ αὐτὸ ἄφωνον ἱκετευτικὸν βλέμμα.

Κατώρθωσε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰς οἰκογενείας, ἃς ἐκείνη ἐπεσκέπτετο, καὶ συχνάκις τὴν νύκτα, στρέφουσα τὸ βλέμμα της περὶ τὴν αἴθουσαν, ἀπήντα τοὺς μελανοὺς θλιβεροὺς ὀφθαλμούς του θεωροῦντας αὐτὴν μετὰ παραφόρου λατρείας. Εἶχε τολμήσει νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον, εἰς χαμηλὸν τρέμοντα τόνον. Ἐκείνη τῷ εἶχεν ἀπαντήσει μετὰ ψυχρᾶς ἐπιφυλακτικότητος, ἥτις θὰ ἔτρεπε τὸν ἔρωτα πλείστων ἀνδρῶν εἰς μῖσος. Παρὰ τῷ Μάρκῳ Καρνέζε προσέθεσεν ἁπλῶς ὕλην εἰς τὸ πῦρ.

Νύκτα τινὰ τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὸ θερμοκήπιον μεγάρου τινός, εἰς ὃ ἀμρότεροι ἐφιλοξενοῦντο, σχεδὸν μὴ γνωρίζων τί ἐπεθύμει ἢ τί ἐσκόπευε νὰ πράξῃ.

Βλέπων αὐτὴν μόνην ἐκεῖ τὴν ἐπλησίασε, καὶ ριπτόμενος αἰφνηδίως ἐπὶ τῶν γονάτων παρὰ τοὺς πόδας της, ἐξεδήλωσε τὸ πάθος του ἐν χειμάρρῳ λέξεων, αἵτινες θὰ ἐκίνουν τὸν οἶκτον πολλῶν γυναικῶν.

«Εἶσθε παράφρων, κύριε,» εἶπεν ἡ Ὀλιβία.

«Ναί,» ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, «εἶμαι παράφρων — ὑμεῖς τόσον εὐγενής, πλουσία καὶ τιμημένη· ἐγὼ τόσον πτωχός, ταπεινὸς καὶ ἄγνωστος! Εἶναι παραφροσύνη. Ἀλλ' ὤ! πόσον εὐχαρίστως θὰ ἀπέθνησκον δι' ἓν μειδίαμα, ἓν βλέμμα συμπαθείας ἐξ ὑμῶν, ἓν βλέμμα οἴκτου!»

«Εἶσθε ὑβριστικός, κύριε» εἶπεν ἐκείνη, μετ' ἐριθιστικῆς ἠρεμίας. «Ἢ ἀφίσατέ με, ἢ ἐπιτρέψατέ με νὰ διέλθω».

Ἠγέρθη ὁ Μάρκος μετὰ φλεγούσης παρειᾶς καὶ ἔστη κύπτων τὴν κεφαλήν, ὡς παρῆλθεν ἐκείνη ὑπεροπτικῶς πρὸ αὐτοῦ. Κατέστησεν ἑαυτὸν γελοῖον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της! Τὸν περιεφρόνει!

Πᾶς ἄλλος θὰ ἀπηλπίζετο ὑπὸ τοιαύτης ἀποτυχίας. Ἀλλ' ὡς ὁ ἴδιος εἶχεν εἴπει, ἦτο παράφρων. Ἐπί τινας ἡμέρας ἐτάφη ἐν τῇ μονώσει τοῦ δωματίου του, πάσχων ὡς τοιαῦται μόνον φύσεις πάσχουν. Κατόπιν ἀνεφάνη καὶ ἐθεάθη ἐκ νέου ἀκολουθῶν μὲ τοὺς μελαγχολικοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὴν ἱκετευτικὴν ἔκφρασίν του, τὴν Ὀλιβίαν Ἀνφιέδη, ὡς ὀχληρόν τι καὶ ἀκατάβλητον φάντασμα.

Πάντες ἐν Ρώμῃ ἐγνώριζον τὸν ἄπελπι τοῦ πτωχοῦ Σικελοῦ διὰ τὴν εὐγενῆ κυρίαν ἔρωτα. Ἀλλ' ὀλίγον ἐνδιαφέρετο ἐκεῖνος περὶ τοῦ ἐὰν ἐχλευάζετο ὁ ἔρως του. Ἐν ὅλῳ τὸ κόσμῳ μόνον ἐκείνην ἔβλεπε, μόνον περὶ ἐκείνης ἐσκέπτετο.

Ἡ θέα τοῦ ὡραίου προσώπου της, μολονότι ψυχροῦ ὡς μάρμαρον πρὸς ἐκεῖνον, ἦτο τροφή, ἡ ζωὴ αὕτη διὰ τὸν πτωχὸν σπουδαστήν. Ἅπαντα τ' ἄλλα ἦσαν ὀλιγώτερον ἢ μηδὲν εἰς τὰς σκέψεις του.

Ἀνεκάλυψεν ὅτι ἐπορεύετο πεζῇ ἑκάστην μεταμεσημβρίαν πρὸς ἀκρόασιν τοῦ ἑσπερινοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Λουκίας ἐν τῇ Βίᾳ Τραϊάνο. Κατ' ἀρχὰς ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ τὴν παρατηρῇ ὑπὸ τὴν σκιὰν κίονος καὶ νὰ τὴν ἀκολουθῇ μέχρι τῆς οἰκίας της ἐξ ἀποστάσεως.

Ἐν τῷ ναῷ οὐδεὶς ἅγιος ἐζωγραφημένος ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐδέχετο τόσην λατρείαν ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαζομένους, ὅσην ἡ ὡραία εὐσεβὴς ἀπὸ τοῦ ἀτυχοῦς ἐραστοῦ. Ἐὰν τὸ ἐγνώριζεν ἐκείνη ἢ ὄχι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τὸ ἀπαθὲς πρόσωπόν της καθιστάμενον ἑκατοντάκις ἀπαθέστερον τοῦ συνείθους, ὅτε ἀνεκάλυπτε τοὺς θλιβεροὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς αὐτήν.

Ἐσπέραν τινά, ὅτε ἐκείνη ἔμεινεν ἐν τῷ ναῷ πλέον τοῦ συνήθους καὶ οἱ ὀλίγοι ἐκκλησιαζόμενοι εἶχον ἀναχωρήσει ἀφίνοντες αὐτὴν μόνην μετ' ἐκείνου, τὴν ἐπλησίασε.

Ἤρξατο ψελλίζων νὰ ζητῇ συγχώρησιν διὰ τὴν τόλμην του· ἀλλ' ἡ Ὀλιβία θεωρήσασα αὐτὸν μεθ' ὑπεροπτικῆς ἐκπλήξεως, θὰ ἐξήρχετο τῆς ἐκκλησίας ἄνευ λέξεως, ἐὰν δὲν ἐτοποθετεῖτο ἐκεῖνος πρὸ αὐτῆς.

«Θὰ μὲ ἀκροασθῆτε» εἶπε πυρρετωδῶς. «Σᾶς ἀγαπῶ. Ἀποθνήσκω δι' ὑμᾶς. Ὁ Θεὸς δὲν σᾶς ἔδωκε τοιαύτην ὡραιότητα διὰ νὰ καταστρέφητε τοὺς λατρεύοντας ὑμᾶς μὲ τὴν σκληρότητά σας. Δὲν ἔχετε οἶκτον δι' ἐμέ;»

«Ἐπιτρέψατέ με νὰ διέλθω» ἦτο ἡ ἀπάντησις, «ἢ θὰ καλέσω τὸν ἱεροφύλακα».

«Δὲν ἔχετε καρδίαν;» ἀνέκραξεν ἐκεῖνος.

«Καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἀκροῶμαι τοὺς παραλογισμοὺς παντὸς τοῦ συναντῶντος με τυχοδιώκτου;»

«Τυχοδιώκτης!» ἀνέκραξεν ὁ Μάρκος ἀσθμαίνων, τὸ πρόσωπόν του καταστὰν κατέρυθρον ἐξ ὀργῆς καὶ ἐντροπῆς, «ἐγὼ τυχοδιώκτης!»

«Τί ἄλλο», ἀπήντησεν ἐκείνη ἠρέμως. «Πῶς ἄλλως θὰ ἐτόλμας σὺ — ἐπαίτης, ρακένδυτος — νὰ ὁμιλῇς περὶ ἔρωτος πρός με;»

Ἐὰν ἐπεθύμει νὰ τὸν ὑβρίσῃ καὶ τὸν ἐρεθίσῃ ἐπέτυχεν ἄριστα. Τῶν ὀφθαλμῶν του προὐχόντων τῶν βολβῶν των, καὶ ἀφρίζοντος τοῦ στόματός του, τὴν ἐθεώρησεν ἀσκαρδαμηκτὶ ἐπὶ στιγμήν, κατόπιν ἤγειρε τὴν χεῖρα του καὶ τὴν ἐρράπισε. Τὸ ἔπραξεν ἐν ὥρᾳ φρενίτιδος, ἀπολέσας ἐν τῷ κατακορύφῳ τῆς ἀπελπισίας του τὴν ὑπομονήν.

Τὴν ἀκόλουθον στιγμὴν εἶρπεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀσπαζόμενος τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματός της, βρέχων αὐτὸ διὰ δακρύων, ἐξαιτούμενος συγχώρησιν, μεμφόμενος ἑαυτόν, καταρώμενος τὴν κτηνωδίαν του, ἐνῷ ἐκείνη ἀγέρωχος ἐν τῇ ἐξερεθισθείσῃ ὑπερηφανείᾳ της, τὸν παρετήρει κάτωχρος καὶ μὲ ἀστράπτοντας τοὺς ὀφθαλμούς.

«Ἄνανδρε!» εἶπεν «ἄνανδρε!».

«Ναί, ναί», ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, γονυκλινὴς ἀκόμη, «χειρότερος ἀπὸ ἄνανδρον! Μιαρός, ἄθλιος! Ὦ ἐγὼ ὅστις θὰ ἀπέθνησκον δ' ὑμᾶς, νὰ κάμω ἓν τοιοῦτον πρᾶγμα! Νὰ ξηρανθῇ ἡ χείρ, ἥτις ἠγέρθη ἐναντίον σας! Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῆτε. Ναί, ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ σᾶς ἐκδικήσω».

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ὠθήσασα αὐτὸν διὰ τοῦ ποδός της, ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ, ἀφίσασα αὐτὸν γονυκλινῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κλαίοντα καὶ κατηραμένον ἑαυτόν.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν πρὶν ἔτι ἐγερθῇ τῇ ἔφερεν ἡ θαλαμηπόλος της δέμα τι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφεθῆ εἰς τὴν θύραν ὑπὸ τοῦ κομιστοῦ.

Ὑποθέτουσα ὅτι θὰ ἦτο ἀντικείμενόν τι σταλὲν ὑπὸ ἐμπόρου τινός, ἔλυσε τὸ περικάλυμμα καὶ εὗρεν μικρὸν ξύλινον κιβώτιον. Ἀνεγείρασα τὸ κάλυμμα καὶ ἀνυψοῦσα ἵνα ἴδῃ ἐντός, ἔρριψε τὸ κιβώτιον μετὰ κραυγῆς φρίκης.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου, μὲ τοὺς δακτύλους συνεσταλμένους, ὡσεὶ ἕνεκα τῆς ἀγωνίας, εὑρίσκετο χεὶρ ἀνδρὸς ἀποκοπεῖσα ἀπὸ τοῦ καρποῦ. Τεμάχιον χάρτου ἔκειτο παρ' αὐτήν, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμέναι αἱ ἑξῆς λέξεις:

«Ἡ ἀνόσιος χεὶρ ἡ βεβηλώσασα τὸν ἔρωτα. Ἐξεδικήθητε».

Ἐπὶ μακρὸν ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ σκεπτική, μὲ τὸ παράδοξον δέμα πλησίον της. Βαθμηδὸν ἡ ψυχρά, ὑπεροπτικὴ ἔκφρασις τῶν χαρακτηριστικῶν της ἔδωκε λύπην εἰς ἔκφρασιν, ἥτις οὐδέποτε πρὶν εἶχε φανῆ ἐκεῖ. Ἐπὶ τέλους ἠγέρθη καὶ παρατηρήσασα τὴν ἀποκοπεῖσαν χεῖρα ἐπί τινα λεπτά, τὴν ἐξῆξεν ἀπὸ τοῦ κιβωτίου καὶ ἠσπάσθη τὰ νεκρὰ δάκτυλα.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔμεινε κατ' οἶκον ἐν τῇ μονώσει τοῦ δωματίου της· καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν παράδοξος ἀγὼν ἐφαίνετο λαμβάνων χώραν ἐν τῷ νῷ της.

Ἄλλοτε ἐβημάτιζε τεταραγμένη, ἄλλοτε ἐκάθητο μὲ τὴν παρειάν της στηριζομένην ἐπὶ τῆς χειρός της, βυθισμένη εἰς βαθεῖαν σκέψιν.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἠγέρθη αἰφνηδίως, ἐνεδύθη ἁπλὴν στολὴν περιπάτου, καὶ καλυφθεῖσα διὰ πυκνῆς καλύπτρας, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας μόνη. Δὲν ἐφαίνετο διστάζουσα ὡς ἐβάδιζε μέσον τῶν σκοτεινῶν ὁδῶν διευθυνομένη πρὸς τὴν κοινοτέραν συνοικίαν τῆς πόλεως.

Φθάσασα πρὸ μεγάλου τινὸς σκυθρωποῦ κτιρίου, οὗτινος οἱ κάτοικοι θὰ ἦσαν βεβαίως τῆς πτωχοτέρας τάξεως, εἶπε πρὸς τὸν θυρωρόν.

«Ἔχετε ἀσθενῆ τινὰ κύριον μεταξὺ τῶν κατοίκων σας;»

«Τὸν κ. Καρνέζε· «ἀπήντησεν οὗτος. Ὦ ναὶ τὸν πτωχὸν νέον. Εἶναι σοβαρῶς πληγωμένος. Δὲν θέλει νὰ εἴπῃ πῶς, ἀλλά—»

«Ὁδήγησέ με εἰς τὸ δωμάτιόν του.»

Καὶ ἐὰν διετίθετο ὁ θυρωρὸς νὰ κάμῃ ἐρωτήσεις, ἐσιώπησεν ἐπὶ τῇ θέᾳ χρυσοῦ νομίσματος ῥιφθέντος ἐν τῇ χειρί του.

Ὁδηγήσας αὐτὴν εἰς τὸν ἀνώτατον ὄροφον τῆς οἰκίας, ἔδειξε θύραν τινά, καὶ εἰπών, «ἐκεῖνο εἶναι τὸ δωμάτιόν του, κυρία» κατῆλθε καὶ πάλιν.

Εἰσῆλθεν ἡ Ὀλιβία εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μάρκου προσεκτικῶς.

Ὁ πτωχὸς σπουδαστὴς ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης του μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον — καὶ ἐν τῷ σκοτεινῷ δὲ ἀκόμη αὐτῷ δωματίῳ ἠδυνήθη ἡ Ὀλιβία νὰ ἴδῃ πόσον ἰσχνὸν καὶ ὠχρὸν ἦτο αὐτό.

Ἐκτὸς τοῦ ἐφαπλώματος ἔκειτο ὁ δεξιὸς βραχίων του δεδεμένος περὶ τὸν καρπόν. Ὡς τὸν ἐπλησίασεν ἐκεῖνος ἐκινήθη καὶ ἐστέναξεν: «Ὕδωρ.» Εὗρεν ἡ Ὀλιβία ποτήριον ἐπὶ τῆς παρακειμένης τραπέζης καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὰ χείλη του. Ἀπέσυρε τὴν καλύπτραν της, καὶ ὡς ἔκυψεν ὑπεράνω του, εἶδεν ὁ Μάρκος τὸ πρόσωπόν της.

«Ὑμεῖς!» εἶπεν, προσπαθῶν νὰ ἐγερθῇ. Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐπανέθεσε ἐλαφρὰ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

«Ναί» ἀπήντησε χαμηλά, «εἶμαι ἐγώ.»

«Ἀ! ἐστέναξεν «τώρα δύναμαι νὰ ἀποθάνω εὐτυχής».

«Τοὐναντίον» ἀπήντησεν ἐκείνη, «πρέπει νὰ ζήσῃς, χάριν ἐμοῦ Μάρκε.»

Τοῦ πτωχοῦ Μάρκου ὁ κύριος κίνδυνος ἦτο μὴ πράγματι ἀποθάνῃ ἐκ τῆς μεγάλης χαρᾶς. Ἀλλὰ δὲν ἀπέθανε, διότι σπανίως νοσηλεύεται ἀσθενὴς κατὰ τὴν ἀσθένειάν του καὶ τὸν πόνον του, ὡς ἐκεῖνος ἐνοσηλεύθη ὑπὸ τῆς γυναικός, ἥτις τὸν εἶχε ποτε περιφρονήσει, ἀλλ' ἥτις ἐν τῇ αἰφνηδίᾳ ἐγρηγόρσει τῆς καρδίας της ἀνεκάλυψε τὴν ἀξίαν τοιαύτου ἔρωτος.

«Ναί» εἶπεν ἐκείνη, ὅτε ἐπὶ τέλους ὁ Μάρκος ἀνέῤῥωσε καὶ ἠδύνατο νὰ κάθηται παρὰ τὸ παράθυρον, «ὅτε εἶδον τὴν πτωχὴν ἐκείνην χεῖρα, κάτι ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐφάνη διαλυόμενον καὶ ὑποχωροῦν, καὶ ἔμαθον ὅτι σὲ ἠγάπων, Μάρκε.»

Εἶναι ἡ τοῦ συζύγου της δεξιὰ χεὶρ, ἡ χεὶρ, ἥτις τὴν ἐῤῥάπισεν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγ.Λουκίας, ἡ χεὶρ τοῦ ἀνδρὸς ὃν ἠγάπησε ὡς ὀλίγοι ἄνδρες ἠγαπήθησαν, τὸ ἀντικείμενον τὸ φυλαττόμενον ἐν τῷ ἐκ πορφυρίτου κιβωτίῳ, ἐν τῷ κομμωτηρίῳ τῆς κ. Καρνέζε.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ **Ὄλγα Κοΐζη**

Ἐν Μελίτῃ τῇ 15]27 Δεκεμβρίου 1893.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΘΕΟΤΟΚΗ

Δ.΄

Τὸ μέγα ἔθνος, ὁ περιφανὴς λαός, ὁ κυρίαρχος τῆς Μεσογείου, ὁ γίγας τῆς Ἀδριατικῆς κεῖται ἤδη δέσμιος.

Ἡ Ἑνετικὴ δημοκρατία μὲ τοὺς Δούκας καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Δέκα, καὶ τοὺς μεγάλους ζωγράφους καὶ ποιητάς της, ἡ πανίσχυρος καὶ κραταιὰ δημοκρατία κατέπεσεν ἤδη, θῦμα τῆς ἐκ τῶν θριάμβων μέθης της, θῦμα τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν εὐγενῶν μεγιστάνων καὶ πατρικίων της.

Μέγα πένθος πλανᾶται ἀνὰ τὰς θαλασσίους πλατείας, καὶ τὰς μαγικὰς νησίδας, καὶ τὰ πολυτελῆ μέγαρα καὶ τοὺς θαυμασίας τέχνης ναούς της.

Ἡ δούλη πατρὶς δημιουργεῖ δοῦλα τέκνα καὶ οἱ εὐγενεῖς ἐνετοὶ φεύγουν τὴν δούλην πατρίδα, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι μακρὰν αὐτῆς θὰ ἀποφύγωσι τὸ ὄνειδος τῆς ταπεινώσεως καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Αἱ φιλολογικαὶ καὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ αἴθουσαι κλείουσιν ἤδη τὰς θύρας των, καὶ βαρὺς πέπλος πένθους τίθεται σήμερον ὡς φραγμὸς ἀνυπέρβλητος μεταξὺ τῶν φίλων τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, μεταξὺ τῶν μόνων ἐξόχων προσωπικοτήτων, δι' ὧν κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας περίοδον, αὕτη περιέσωσε γόητρόν τι, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς.

Αἱ αἴθουσαι τῆς Ἰσαβέλλας Θεοτόκη Ἀλμπρίτση, τὸ ἐντευκτήριον τοῦτο τῶν περιφανεστέρων τοῦ XVIII αἰῶνος προσωπικοτήτων ἠκολούθησε τὴν τύχην τῶν λοιπῶν, καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἀπεσύρθη μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς τὴν θαυμασίαν τούτου ἔπαυλιν τοῦ Gordigiano, ἀπέχουσαν τῆς Βενετίας περὶ τὰ τέσσαρα μίλια. Ἐκεῖθεν ἐτήρει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν στενωτέρων φίλων καὶ θαυμαστῶν της, οὓς προσεκάλει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, καὶ μετὰ τῶν ὁποίων αἱ ἐν τῇ ἐξοχῇ συζητήσεις καὶ μελέται ἀπετέλουν ἀληθῆ ἀπόλαυσιν καὶ ἀνακούφισιν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις τοῦ γενικοῦ πένθους καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως.

Ὁ μέγας δραματικὸς τῆς Ἑνετίας ποιητὴς Pindemonte θαυμάζει τόσον τὴν Ἰσαβέλλαν, ἐκτιμᾷ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς Ἑλληνίδος αἴσθημα, καὶ τὴν κριτικὴν αὐτῆς δύναμιν, ὥστε πρὸ τῆς ἐκδόσεως παντὸς νέου ἔργου του ὑποβάλλει αὐτὸ εἰς τὴν κρίσιν της. Οὕτω ἡ τραγῳδία αὐτοῦ

«Ἰssipile» δὲν εἶδέ ποτε τὸ φῶς, διότι ἡ γόησσα Ἰσαβέλλα δὲν ἐθεώρησε τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς ἀρκούντως δραματικὴν καὶ τὸ ἔργον ἐν γένει ἀντάξιον τῆς φήμης τοῦ συγγραφέως. Τόσην δ' αὐτὴ ἐξασκεῖ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἰδιοτρόπου τούτου σοφοῦ, ὥστε καὶ οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φίλοι του ὁσάκις αἰτοῦνται τι παρ' αὐτοῦ μόνον διὰ τῆς Ἰσαβέλλας ἐλπίζουσι νὰ τὸ ἐπιτύχωσιν.

Οὕτω ὁ Hobhouse γράφει αὐτῇ ἐκ Μιλάνου, παρακαλῶν ἵνα πείσῃ τὸν Pindemonte νὰ συγκατατεθῇ νὰ ἐργασθῇ μετὰ τοῦ Walter Scott, τοῦ Goëthe, τοῦ δουκὸς τοῦ Devonshire κ. ἄ. ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἀνεγείρωσι μνημεῖον εἰς τὸν λόρδον Byron.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν κατάληψιν τῆς Βενετίας ἡ Ἰσαβέλλα Θεοτόκη, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐκπατρισθέντες εὐγενεῖς ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς Βενετίαν, συνεχίσασα τὸν πρότερον βίον της, ἐν ᾧ σπουδαῖον ἤδη μέρος διαδραματίζει ὁ Οὔγος Φόσκολος, ὁ εὐφάνταστος τῆς μυροβόλου Ζακύνθου ἀοιδός, ὁ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξιταλισθεὶς οὗτος Ἕλλην, ὥστε νὰ λέγῃ καὶ γράφῃ ἰδιοχείρως: «*Τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας τὸ ὁποῖον ζῇ ἐν ἐμοὶ καὶ μὲ καθιστᾷ ἄνδρα ἐλεύθερον καὶ πολίτην πατρίδος οὐχὶ τῆς κατὰ τύχην λαχούσης μοι, ἀλλὰ τῆς ἐκλογῆς μου, μοὶ δίδει δικαιώματα Ἰταλοῦ καὶ μοὶ ἐπιτρέπει δρᾶσιν δημοκράτου*».

Καὶ ὁ δύστροπος οὗτος καὶ σκληρὸς πρὸς τὴν ἰδίαν πατρίδα Ἕλλην, ὁ ἐρυθρόθριξ οὗτος μὲ τὸ εὐρὺ μέτωπον καὶ τοὺς μικροὺς, ἀλλ' ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς, ἡ ἀγρία αὕτη καὶ ἀδάμαστος φύσις μετεβάλλετο εἰς ἥμερον ἀρνίον δι' ἑνὸς μειδιάματος, δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος τῆς συμπατριώτιδός του Ἰσαβέλλας.

Δὲν ἦτο ἔρως βεβαίως τὸ πρὸς τὴν ὡραίαν Ἑλληνίδα περιπαθὲς τοῦτο αἴσθημα τοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ συνήθης φιλία, ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῆς μετὰ τῆς κομήσσης ἀλληλογραφίας του, ἐν ᾗ ὑπάρχουσι φράσεις πλήρεις στοργῆς καὶ φίλτρου περισσότερον ἢ ἀδελφικοῦ. Τὴν ἀπεκάλει πάντοτε, γράφων, *ἀγαπητήν του* καὶ «bello e sublime ingegno», ἐνίοτε τῇ ἔγραφεν Ἑλληνιστὶ ὅ,τι ἡ καρδία του τῷ ὑπηγόρευε δι' αὐτήν, ἐνῷ ἡ ὅλη ἐπιστολὴ ἡ εἰς οἰκογενειακὰς ὑποθέσεις ἢ φιλολογικὰ ζητήματα ἀναγομένη ἐγράφετο ἰταλιστί.

Ἀπουσιάζων εἰς Γαλλίαν τῇ ἔγραφεν: *Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ ἀβεβαιότης τοῦ νὰ σὲ ἐπανίδω αὐξάνει, καὶ ἐντὸς ἴσως ὀλίγων ἡμερῶν δὲν θὰ δύναμαι νὰ βλέπω ἀνθρώπους ἐρχομένους ἐκ Βενετίας καὶ ὁμιλοῦντας μοι περὶ σοῦ. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἔμω πάντοτε μαζή μου τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καὶ τῆς πρώτης μου νεότητος καὶ θὰ τὰς κάμνω νὰ μοὶ ὁμιλοῦν μετὰ τῶν ἐλπίδων μου.*

Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Ἰσαβέλας πρὸς τὸν Φόσκολον προδίδουν μεγάλην φιλίαν βεβαίως, ἀλλ' ὄχι καί τι πλέον. «*Δράττομαι τῆς εὐκαιρίας*», γράφει ἡ Ἰσαβέλλα, «*διὰ φίλου μεταβαίνοντος αὐτόσε νὰ σᾶς ἀποστείλω τὸ παρὸν ἐπιστόλιον, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ σᾶς ἐπιπλήξω καὶ νὰ σᾶς θωπεύσω ἐν ταύτῷ. Νὰ σᾶς ἐπιπλήξω, διότι οὐδέποτε μοὶ γράφετε, ἀλλ' οὔτε εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους ἐπιστολάς σας δίδετε σημεῖον ἀναμνήσεως τῆς Ἰσαβέλλας. Νὰ σᾶς θωπεύσω ἔπειτα λέγουσα ὅτι εὑρίσκεσθε πάντοτε παρὸν εἰς τὴν μνήμην μου καὶ ὅτι τὸ ὄνομά σας μετ' ἐπαίνων ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸν οἶκόν μου*».

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς της τόσον λησμονεῖ ὅ,τι καὶ αὐτὸς ὁ Οὔγος εἶχε λησμονήσει—ὅτι δηλ. ἦτο Ἕλλην—ὥστε περαίνουσα τὴν ἄνω ἐπιστολήν της πρὸς αὐτὸν λέγει. . . *Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς αἰσθάνωμαι εὐτυχῆ. Ἀλλ' ἐν τούτοις εἶναι βέβαιον ὅτι Ἰταλὸς συγγραφεὺς δὲν δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀξίαν του, εἰμὴ ἐν Ἰταλίᾳ, διότι ἀλλαχοῦ ἐλάχιστα γινώσκουν καὶ σπουδάζουν τὴν γλῶσσαν μας.*

Τί θὰ γίνῃ ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἐπαγωγὸν καὶ θελκτικόν σας ὕφος εἴτε εἰς πεζὸν γράψετε, εἴτε εἰς στίχους; Ἐάν, ὡς λέγουν, ὁ μὴ λαλῶν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν ἀπόλλυσι τὸ ἥμισυ τῆς εὐφυΐας καὶ νοημοσύνης του, φαντάσθητε τί συμβαίνει εἰς τὸν γράφοντα εἰς ξένην; Καὶ εἶναι ἀληθῶς τοῦτο ἓν ἐκ τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα σεῖς μόνον κατορθοῦτε νὰ τελῆτε, ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ φήμη, ἣν ἀπεκτήσατε ἐν τῷ ἐξωτερικῷ . . . .

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ τῆς Ἰσαβέλλας πρὸς τὸν Φώσκολον οὐδὲ ἴχνος κἂν ὑπόπτων αἰσθημάτων διαφαίνεται Ἄλλως τε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ Ἰσαβέλλα ἦτο ὑπερεξηκοντοῦτις καὶ μήτηρ υἱοῦ εἰκοσιτετραετοῦς, τοῦ Giuseppino Albrizzi, ὃν ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου της.

Τὸ πρῶτον φιλολογικὸν ἔργον τῆς Ἰσαβέλλας Θεοτόκη τὸ δημοσιευθὲν εἰς Πίζαν, εἶναι Λεύκωμα περιέχον εἴκοσι τέσσαρας βιογραφίας τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ἐπιφανεστέρων φίλων της, ἐν οἷς ἡ τοῦ Pindemonte, τοῦ Lauro Quirini, τοῦ Giuseppe Albrizzi, τοῦ Franceschini, τοῦ Foscolo, τοῦ Θεοτόκη, τοῦ d'Hancarville, τοῦ Bertola, τοῦ Alfieri, τοῦ Châteauneuf, τοῦ Cesarotti, τοῦ Canova, τῆς Mme Zigno, τοῦ Arteaga, τοῦ Denon κ. ἄ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Στὸν σαπφειρένιο οὐρανὸ ὁλόφωτη προβαίνεις
κι' εὐθὺς ἀργυροβάφονται κάμπη, βουνὰ καὶ δάση
μ' αἴγλη χρυσίζεις μαγικὴ τὸν δρόμον ποῦ πηγαίνεις
καὶ δίνεις χάρι κι' εὐμορφιὰ στὴ ναρκωμένη πλάσι!...

—

Χλωμὴ, χλωμὴ φωτοβολεῖς στὸν γαλανὸ αἰθέρα
κι' ἡ ἀργυραῖς ἀκτῖνές σου μύρια φωτίζουν κάλλη
διώχνεις τὴ νύκτα καὶ γλυκειὰ γλυκειὰ φέρνεις ἡμέρα,
ἡμέρα δίχως θόρυβο, δίχως ἀνεμοζάλη

—

Χλωμὴ χλωμὴ φωτοβολεῖς στὰ σαπφειρένια βάθη
καὶ με γλυκὸ χαμόγελο τὴ λάμψι σου σκορπίζεις
καὶ στὴν καρδιὰ ποῦ κατοικοῦν ἀκοίμητα τὰ πάθη
χύνεις ἐλπίδα μυστική, τὰ πάθη ἀποκοιμίζεις.

—

Πόσαις φοραῖς δὲν στήλωσα τὰ μάτια μου σὲ σένα
καὶ στὴν καρδιὰ δὲν ἔνοιωσα μαγευτικὴ γαλήνη
Πόσαις φοραῖς δὲν ἔχυσες σὲ στήθη πικραμένα
παρηγοριὰ οὐράνια, ἀνέλπιστη εὐφροσύνη!...

—

Βασίλισσα νυκτερινή, χλωμὴ καὶ λυπημένη
χύνε τὸ φῶς σου πάντοτε στὴν κοιμισμένη πλάσι
τὸ φῶς σου τὸ παρήγορο π' ἀγναῖς ἐλπίδες φαίνει
π' ἀργυροβάφει μαγικὰ κάμπους βουνὰ καὶ δάση

Ξανθίππη Δ. Καλοστύπη.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΚΙ΄.

Ἐὰν τὸ αἴσθημα τῆς φιλίας γεννᾶται ἐξ ἀμοιβαίας συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως, ἐὰν εἶναι προϊὸν καρδιῶν συνδεομένων πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν ἀῤῥήκτων δεσμῶν τῆς κοινῆς ἐκτιμήσεως τοῦ καλοῦ, τοῦ μεγάλου, τοῦ δικαίου, ἐὰν εἶναι ἐκδήλωσις πνευμάτων κοινὴν ἐχόντων τὴν καταγωγὴν καὶ κοινὰς τὰς τοῦ μέλλοντος βλέψεις, ἀδιστάκτως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν

ὅτι κατὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον διάστημα τῆς ἐν Ἀμερικῇ διαμονῆς μας πολλὰς ἀπεκτήσαμεν φίλας.

Οἱ κύριοι δὲν εἶλκυσαν ὀλιγώτερον τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ἐκτίμησίν μας. Εἶναι πρὸ παντὸς ἄλλου ἄνθρωποι τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, γεννημένοι διὰ νὰ ἐργάζωνται, διὰ νὰ δημιουργοῦν ἐκ τοῦ μηδενὸς κολοσσιαίας περιουσίας, διὰ νὰ κάμνουν καλὴν καὶ λογικὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου των. Οὐδεὶς Ἀμερικανὸς ἐπλούτησεν ἐκ φιλαργυρίας, οὐδεὶς πεινῶν καὶ στερούμενος, ἵνα οἰκονομήσῃ ἓν φράγκον, τὸ ὁποῖον γλίσχρως τοκίζων καὶ ἀνατοκίζων μὲ ἑκατὸν ἐπὶ τοῖς 0|0 συνετέλεσεν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς περιουσίας του. Ἡ Ἀμερικὴ ἴσως εἶναι ὁ μόνος τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ τοκογλύφοι δὲν ἔχουν πέρασιν. Τὸ Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καὶ βοηθεῖσθε ἀμοιβαίως εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τὸ πνεῦμα τῆς τελειοποιήσεως τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἐκμεταλλεύσεως αὐτῆς ἀνεπτυγμένον εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Εἶναι ἄνθρωποι μεγαλεπήβουλοι, ριψοκίνδυνοι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των, παίζοντες τὸ μέλλον των ἐπὶ μιᾶς τριχός, ἤτις ὅμως κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποβαίνει στερεωτέρα πάσης σιδηρᾶς ἀλύσσου. Οὔτε ὁ πλοῦτος τοὺς καταπλήσσει, οὔτε ἡ πτωχεία τοὺς πτοεῖ. Θεωροῦντες τὴν ἐργασίαν ὡς τὸν μέγαν καὶ μόνον σκοπὸν τοῦ βίου, ἀγαπῶντες αὐτὴν μετὰ πάθους, εἶναι βέβαιοι, ὅτι οὐδέποτε θὰ στερηθοῦν, οὐδέποτε θὰ πεινάσουν. Δι' αὐτὸ διακινδυνεύουν εὐκόλως ὅ,τι ἔχουν εἰς τὰς πλέον παρατόλμους τῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ κατορθοῦν ἐντὸς μηνῶν μόλις νὰ ἀποκτοῦν ἑκατομμύρια ὅλα.

Δὲν εἶναι μεθ' ὅλα αὐτὰ ἄνθρωποι τῆς ὕλης, ἄνθρωποι ἄξεστοι, κοινωνικῶς ἀμόρφωτοι, ὡς ἀρέσκονται νὰ τοὺς χαρακτηρίζουν οἱ Ἄγγλοι. Δὲν ἔχουν τὸν τύφον, τὸν ἐγωϊσμόν, τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν τυπικὴν τούτων ἐξωτερικὴν εὐγένειαν. Εἶναι καλοί, πολὺ καλοί, οἱ πλεῖστοι ἀληθῶς καὶ τελείως ἀνεπτυγμένοι. Γινώσκουσι καλῶς ὅ,τι ἔμαθον, καὶ ἐντυρῶσιν εἰς τὰς ἀνάμνήσεις τῶν σχολικῶν των χρόνων, τοῦ μαθητικοῦ των βίου μὲ τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰς ρητορικὰς ἐν ταῖς σχολαῖς ἀσκήσεις.

Ὅλοι οἱ μεθ' ἡμῶν σχετισθέντες ἐνθυμήθησαν ἀμέσως τὰ ἀρχαῖα των Ἑλληνικά. Καὶ πρακτικοὶ πάντοτε ἠννόουν νὰ μὴ χάσουν τὸν καιρόν των, ἀλλὰ νὰ λύσουν τὰς ἀπορίας των, νὰ ζητήσουν τὴν ἑρμηνείαν σχολίων, ἅτινα δὲν ἠννόουν.

Τὰς ἑσπέρας μας παρὰ τῇ κ. Coonley διηρχόμεθα κατὰ τρόπον πρωτοτυπότατον. Οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας ἔφερον πάντοτε καὶ ἀνὰ ἓν ἑλληνικὸν σύγγραμμα εἰς τὸ θυλάκιόν των.

Εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας συστάσεις εἰσηρχόμεθα εἰς τὸ τρυφερὸν ζήτημα. Καὶ τοῦτο δὲν περιεστρέφετο οὔτε εἰς φιλοφρονήσεις, οὔτε εἰς κολακείας, οὔτε εἰς κοινοτοπίας. Τὸ ζήτημα τῆς γνησίας ἑλληνικῆς προφορᾶς ἀπησχόλει ὅλους. Ἦτο ἀπόλαυσις δι' αὐτοὺς νὰ μὲ ἀκούουν ἀναγινώσκουσαν μὲ τὰς ἡνωμένας διφθόγγους καὶ τονίζουσαν ὡς πρέπει νὰ τονίζωνται αἱ λέξεις.

Εἶναι μουσικὴ ἁρμονία ἡ ἀνάγνωσίς σας, ἐνῷ ἡμεῖς ἀναγινώσκοντες ἀγγλιστί, νομίζομεν ὅτι ἀναγινώσκομεν ἑλληνικά. Εἶναι αὐταπάτη καὶ οἱ διδάσκαλοί μας ἄξιοι ἀγχόνης, μοὶ ἔλεγε κύριός τις, φιλελληνικώτερος ὅλων τῶν ἄλλων.

Μίαν ἑσπέραν ἔφερεν οὗτος μεθ' ἑαυτοῦ τό σύγγραμμα τοῦ Ρενάν, ἐν ᾧ ἡ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως προσευχή του πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν. Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἦσαν πολλοὶ ξένοι καὶ ξέναι παρὰ τῇ κ. Coonley. Παρεκλήθην νὰ ἀναγνώσω μεγαλοφώνως τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τοῦ τολμητίου βιογράφου τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ ἐξέλιξις τῶν θαυμασίων τοῦ Ρενὰν εἰκόνων μὲ ἐπανέφερον νεαρῶς εἰς τὴν γλυκεῖαν πατρίδα, ὑπὸ τὸν θωπευτικῶς σαπφείρινον οὐράνιον θόλον μας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατηρειπωμένων κιόνων τοῦ ναοῦ ἐκείνου, ἐν ᾧ ὁ Γάλλος φιλόσοφος προσηυχήθη. Καὶ ἀγνοῶ διατὶ ἠσθανόμην ὅτι ὁ βράχος ἐκεῖνος ὑψοῦτο, ὑψοῦτο ὁλονὲν καὶ τὸ ἐκ τῶν κατεσκληκότων κιόνων καλλιτέχνημα ἐφαίνετό μοι ὡς ἀνελθὸν εἰς ὕψος δυσπρόσιτον, ὡς αἰωρούμενον ὑπεράνω τοῦ κόσμου ὅλου, ἀφίνον ὑπὸ τοὺς πόδας του πάντα τὰ μεταγενέστερα αὐτοῦ ἀριστουργήματα, ὅσον ἐκ στιλπνοῦ μαρμάρου καὶ ἂν εἶναι ταῦτα, ὅσον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐκ πολυτίμων λίθων καὶ ἂν περικοσμοῦνται.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου τοῦ κατηρειπωμένου τοῦ Ἰκτίνου καὶ Φειδίου δημιουργήματος, ὁ κόσμος ὅλος μοὶ ἐφαίνετο μικρὸς καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ μεγάλη ἡ ἀπέραντος Ἀμερικὴ μὲ τὸ πυργοφόρον Σικάγον της καὶ τὴν Λευκὴν Πόλιν της, μὲ τὰ ἀπειροπληθῆ χρυσόλευκα μέγαρά της καὶ τὰς ἀπεράντους λίμνας καὶ τὰς χλοοσπάρτους κοιλάδας της.

Εἶναι πολὺ νέα, πολὺ ὀψίπλουτα ὅλα αὐτὰ διὰ τὸν πολιόν, τὸν σεβάσμιον, τὸν κατερρυτιδωμένον Παρθενῶνα μας. Δὲν περιβάλλονται αὐτὰ τὴν τήβεννον τοῦ μεγάλου καὶ μοναδικοῦ τῆς Τέχνης παρελθόντος, ἣν ἀπεθέωσαν ὁ σύγχρονος νάνος πολιτισμὸς καὶ οἱ ἄγονοι οἱ αἰῶνες, πρὸ ἡμῶν ἐξαφανισθέντες ἐν τῷ σκότει, ἐν ᾧ ἐγεννήθησαν καὶ στιγμιαίως καταυγασθέντες ὑπὸ μόνου τοῦ ἀποθαμβοῦντος φωτὸς τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου.

Ὅσον καὶ ἂν ἐσυλήθη τὸ ἐπὶ τῆς μετώπης τούτου βασιλικὸν διάδημα, οὐ ἕκαστος λίθος θεότητα ὅλην ἐνέκλειεν, ὅσον καὶ ἂν ἐπὶ τῶν ρωγμῶν του πρασινίζῃ ὡς ἐπὶ τῶν τάφων ἡ χλόη καὶ τὸ βρύον, ὅσον καὶ ἂν φαίνωνται ἀποκαμοῦσαι αἱ Καρυάτιδες αἱ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν φέρουσαι ἐπὶ τόσους αἰῶνας τὸ παρὰ τὸ πλευρόν του ἰσόδοξον Ἐρεχθεῖον, ὁ Παρθενὼν μένει πάντοτε ὁ ἀρχιάναξ τῶν μνημείων τῆς Τέχνης, ὡς ἡ μικρὰ τῆς Παλλάδος πόλις ἡ κλασικωτέρα τοῦ κόσμου ὅλου ἑστία.

Καὶ ἀνεγίνωσκον τὰς καλλιεπεῖς καὶ εἰδωλολάτριδας τοῦ Ρενὰν γραμμάς, ἃς μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἠχὼ ἔφερεν ἐπὶ τῶν κούφων πτερύγων της, μακράν, πολὺ μακρὰν ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ φαντασία μου ἐξαιρομένη εἰς σφαίρας ἰδεώδεις μὲ ἔκαμνε νὰ βλέπω διὰ τοῦ ἀπεστεγασμένου μνημείου μας πλειάδα ὅλην φαεινῶν τῆς παρελθούσης δόξης μας ἀστέρων καὶ νὰ ἀκούω τὸν σκηπτροῦχον τοῦτον τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ γίγαντα τονίζοντα ἀπὸ τοῦ μεσουρανοῦντος θρόνου του τὴν βαρυσήμαντον πρὸς τὰς μεταγενεστέρας γενεὰς φράσιν: *Πρέπει νὰ ἀνέλθητε πολύ, ἵνα φθάσητε μέχρις ἐμοῦ.*

Ἀπὸ τὴν φανταστικὴν ταύτην ἀνὰ τὸν ἱερὸν βράχον περιπλάνησίν μου μὲ ἀπέσπασεν ὁ φίλος μου Ἀμερικανός, ζητῶν μοι τὴν ἑρμηνείαν τῶν τίτλων τῆς Παρθένου, οὓς ὁ Ρενὰν παραθέτει ἑλληνιστί. Αἱ φανατικώτεραι τῶν κυριῶν, ἐφαίνοντο σκανδαλιζόμεναι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ταύτης.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς μία ἐξ αὐτῶν ἤρξατο ἀνασκευάζουσα τὰς θεωρίας τοῦ γάλλου φιλοσόφου μετὰ θαυμασίας εὐγλωττίας. Νομίζω ὅτι αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς ἐὰν εὑρίσκετο ἐκεῖ, θὰ ἠναγκάζετο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ κυρία εἶχεν ἐν πολλοῖς δίκαιον.

Ὅσον τερπνῶς καὶ εὐχαρίστως καὶ ἂν διηρχόμεθα τὰς ἑσπερινὰς αὐτὰς ὥρας μας, τὴν δεκάτην ἀκριβῶς πάντες ἠγείροντο. Ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει μου ὅτι τόσον ἐνωρὶς ἀποσύρονται ἐλάμβανον πάντοτε τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν. Αὔριον ἔχομεν ἐργασίαν, καὶ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ κλέπτωμεν στιγμὰς ἐκείνης, ἵνα διαθέτωμεν αὐτὰς ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ἐδῶ, εἰς τὴν φράσιν αὐτὴν ἔχετε πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ θετικοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἀμερικανῶν. Τὴν ἡμέραν εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας, ἐν ᾧ καὶ μόνῃ διαβλέπει σκοπὸν καὶ ἀποτέλεσμα. Τὴν ἑσπέραν παραδίδεται εἰς μελέτας φιλολογικὰς ἢ καλλιτεχνικὰς ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην τερπνὴν ἐνασχόλησιν. Δὲν θεωρεῖ ὅμως ταύτην ἔχουσαν σκοπόν, ἢ ἐπιφέρουσαν πρακτικόν τι ἀποτέλεσμα.

Τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ εἶναι ἐκλεκτικὸς καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις του ἔτι αὐτάς, νὰ ἀντλῇ δὲ ἐξ αὐτῶν πάντοτε ἠθικόν τι ὄφελος. Ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτως ἡμῶν σκεπτόμενοι οὔτε στιγμὴν διαθέτουσι ἀσχολούμενοι περὶ τοῦ τί πράττει καὶ τί λέγει ἢ πῶς συμπεριφέρεται ὁ γείτων ἢ ὁ κόσμος τῶν γνωστῶν καὶ μή. Τὰ παρ' ἡμῖν *κὰν κὰν* καὶ αἱ κακολογίαι καὶ τὰ σχόλια εἰς λ)σμὸν τρίτων εἶναι πράγματα ἄγνωστα. Αἱ γυναῖκες δὲν κακολογοῦν ποτε καὶ οἱ ἄνδρες οἱ πολλὰ παρ' αὐτῶν διδασκόμενοι τὰς μιμοῦνται. Ἔχουν τόσα ἄλλα τερπνὰ καὶ εὐχάριστα νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ εἴπουν τὰς στιγμάς, ἃς δὲν ἐργάζονται, καὶ παρέρχονται, πετοῦν τόσον ταχέως αἱ στιγμαὶ αὗται, ὥστε θὰ ἐξεπλήσσοντο, ἐὰν εὑρίσκετό τις τολμῶν νὰ τοὺς ἀπασχολήσῃ μὲ φλυαρίας καὶ κακολογίας καὶ δυσφημισμοὺς κατὰ τρίτων.

Βεβαίως οἱ κηφῆνες τῶν ἀθηναϊκῶν αἰθουσῶν οἱ ἐν τῇ κακολογίᾳ καὶ τῷ δυσφημισμῷ τῶν φίλων καὶ οἰκείων των ἀντλοῦντες ὅλην των τὴν κοινωνικὴν ἐπισημότητά των καὶ ἐπιδεικνύοντες ὅλην τὴν εὐφυΐαν καὶ ἀνάπτυξίν των, θὰ ἔμενον ἔρημοι θαυμαστῶν καὶ θαυμαστριῶν ἐκεῖ, ἔνθα μόνον οἱ ἀληθῶς ἀνεπτυγμένοι, οἱ ἀληθῶς νοήμονες καὶ χρηστοὶ ἄνθρωποι ἐκτιμῶνται καὶ γίνονται δεκτοί.

ΔΕΝΔΡΟΝ ΦΙΛΟΒΡΕΦΩΝ

Μικρὰ καὶ ἐκ κορασίδων νεαρῶν ἀποτελουμένη ἡ Ἀδελφότης αὕτη τῶν Φιλοβρέφων. Ἐκ τῶν οἰκονομιῶν των, ἐκ λαχείου διαφόρων κομψοτεχνημάτων, τὰ ὁποῖα ἰδιοχείρως ἐφιλοτέχνησαν, συνέλεξαν μέγα διὰ τὴν ἡλικίαν των ποσόν, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ κατώρθωσαν νὰ ἐνδύσουν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν πεντήκοντα μικρὰ παιδάκια, εἰς τὰ ὁποῖα προσέφεραν πάντα τὰ ἀσπρόρρουχα διπλᾶ.

Καὶ τὰ δῶρα των ἠννόουν νὰ τὰ προσφέρωσιν ἐν ἑορτῇ παιδικῇ, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν φώτων χρυσοκοσμήτου Δένδρου τῶν Χριστουγέννων, μὲ καρποὺς καὶ γλυκίσματα, προσσενεχθέντα διὰ τῶν μικρῶν τρυφερῶν χειρῶν των πρὸς τὰ πτωχά, τῶν ὁποίων τὰ μειδιάματα καὶ ὁ ἀργυρόηχος γέλως καὶ ἡ χαρὰ ἦτο ἡ μεγίστη ἀμοιβὴ τῶν νεαρῶν εὐεργετίδων.

Τῆς Ἀδελφότητος ταύτης προεδρεύει ἡ νεαρὰ δεσποινὶς Κούππα, σύμβουλοι δὲ εἶναι αἱ χαριτωμέναι κορασίδες τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Καμπᾶ καὶ ἡ δεσποινὶς Νάζου. Ἐὰν αἱ νεαραὶ αὗται δεσποινίδες εἶναι ἄξιαι ἐγκωμίων καὶ θαυμασμοῦ, οἱ εὐγενεῖς γονεῖς ὑπὸ τὰ νεύματα τῶν ὁποίων ἡ Ἀδελφότης τῶν Φιλοβρέφων ἐργάζεται καὶ ὑπὸ τὴν στέγην τῶν ὁποίων τὸ Δένδρον τῆς Φιλανθρωπίας ἔτεινε κατάφορτον τοὺς χρυσίζοντας κλάδους του, ἃς δεχθῶσι τὰ θερμὰ συγχαρητήρια μας διὰ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν καὶ ἀνατροφήν, ἣν παρέχουν εἰς τὰ τέκνα των, ἐξοικειοῦντες αὐτὰ νὰ ἀντλῶσι χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν ἐκ τῆς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς εὐεργεσίας καὶ νὰ ἐργάζωνται καὶ μοχθῶσιν ὑπὲρ ἐκείνων, δι' οὓς δυσμενὴς ὑπῆρξε καὶ ἄδικος ἡ τύχη.

ΒΙΒΛΙΑ

Μία ἄγνωστος. Παρὰ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Φιλαδελφέως ἐξεδόθη εἰς καλλιτεχνικὸν τεῦχος ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον συλλογὴ γλυκυτάτων καλλιεπῶν στίχων, τῆς προώρως μεταστάσης νεαρᾶς ἀδελφῆς τοῦ συγγραφέως Ἄννης Φιλαδελφέως.

Τοὺς ἐμμέτρους τούτους στόνους τοῦ ἐν ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ ἀποπτάντος ἀγγέλου, ὁ κ. Φιλαδελφεὺς ἀφιεροῖ εἰς τοὺς πενθοῦντας γονεῖς του, δι' ὡραίου καὶ συγκινητικωτάτου προοιμίου.

Λόγοι ἐκκλησιαστικοί. Ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. Εὐθυμίου Καββαθᾶ τοῦ διαπρεποῦς ἱεροκήρυκος τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, τοῦ ἀκαμάτου τούτου καὶ ἀνεξαντλήτου ἡγέτου τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἐξεδόθησαν εἰς ὀγκώδη καὶ πολυσέλιδον τόμον, πάντες οἱ ἐκκλησιαστικοὶ αὐτοῦ λόγοι. Οἱ εὐτυχήσαντες νὰ ἐνωτισθῶσι τῆς ἐπαγωγοῦ καὶ κατανυκτικωτάτης θρησκευτικῆς διδασκαλίας τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρὸς θὰ σπεύσωσιν εἰς ἀπόκτησιν τοῦ ἐμβριθοῦς καὶ διδακτικωτάτου συγγράμματός του, τιμωμένου δρ. 5 ἐν Ἑλλάδι καὶ 5 χρ. φρ. ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Ὑγιεινὴ καὶ Ἠθική. Παρὰ τοῦ γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων περὶ φυτοφαγίας δημοσιευμάτων του κ. Πλάτωνος Δρακούλη ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον σύντομον τεῦχος, ἐν ᾧ ἐκτίθενται τὰ πλεονεκτήματα τῆς φυτοφαγίας ὑπὸ ἠθικὴν καὶ ὑγιεινὴν ἔποψιν.

Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ κ. Δρακούλη πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ παρὰ πολλῶν, ὡς διασκεδάζον πολλὰς πλάνας περὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαίτης.

Ἡ Πατρικὴ Ἐξουσία. Παρὰ τοῦ διδάκτορος τοῦ Δικαίου κ. Γεωργίου Καλλισπέρη ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον μελέτη ἐπιστημονικὴ περὶ τῆς παρὰ Ρωμαίοις Πατρικῆς Ἐξουσίας· ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ὑπάρχουν καὶ σελίδες ἀναγόμεναι εἰς τὴν παρὰ τοῦ νόμου ἀδικουμένην ἐν τοῖς δικαιώμασιν αὐτῆς γυναῖκα, ἣν ὅμως ἐν Ρώμῃ ἀπεζημίουν τὰ ἔθιμα καὶ ὁ σεβασμός, ὁ ἀμερίστως παρὰ πάντων ἀπονεμόμενος αὐτῇ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Α. Βλ. **Σαριάριον.** Ἐπιστολή σας προὐξένησεν εὐχαριστησιν Ἐπεθύμουν νὰ ἔχω περισσοτέρας πληροφορίας.—Καν Ε. Ν. **Σόφιαν.** Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Κον Δ. Μπ. **Γαλάζιον.** Σᾶς ἐστείλαμεν πεντήκοντα πέντε ἡμερολόγια. — Καν Εὐ. Τρ. **Βάρναν.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Ζητούμενα ἀποστέλλονται. Γράφομεν. — Καν Μ. Σ. **Βιέννην.** Ἀπεστείλαμεν ἠριθμημένον. — Κον Στ. Σ. **Τουρνο - Μα-**

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Παρουσιάζετο νῦν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ πλησίον του, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸν πρότερον βίον του, καθ' ὃν ἦτο περικυκλωμένος ἀπὸ μυρίας εὐχαρίστους περιποιήσεις.

Ἂς εἴπῃ ὅ,τι θέλει ἡ Ναδίνα, διελογίσθη. Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ζητεῖ ἡ Τερέζα!

Ἡ νεᾶνις εἶχεν ἤδη θέσει φύλλον χάρτου ἐνώπιόν του.

Ὁ Χριστιανὸς ἔλαβε γραφίδα.

— Ὑπαγόρευσον ὅ,τι θέλεις, εἶπε, καὶ ἐγὼ θὰ γράφω.

Ἡ Τερέζα ἐξέβαλε χραυγὴν χαρᾶς.

— Ἀ! ἀνεφώνησε περιπτυσομένη τὸν τράχηλον τοῦ πατρός της. Τὸ εἴξευρα ἐγὼ ὅτι μᾶς ἀγαπᾶς καὶ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα νὰ τὸ δείξῃς!

— Καλά! καλά! εἶπεν ἐκεῖνος, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του. Καλά, φθάνει πλέον, παιδί μου! Εἶναι φρόνιμον νὰ μὴ χάνωμεν καιρόν. Εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ κανεὶς νὰ μᾶς διακόψῃ!

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις ἔκαμε τὴν Τερέζαν νὰ τρομάξῃ.

Ἤρχισε λοιπὸν ἀμέσως νὰ ὑπαγορεύῃ.

Ἡ ἔγγραφος συναίνεσις εἰς τὸν γάμον τῆς κόρης του μετὰ τοῦ Ἀνδρέα ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ ἤδη γεγραμμένη, ὅτε ἠνοίχθη αἴφνης ἡ θύρα, καὶ εἰσέρχεται ἡ Ναδίνα!

Ἦτο ὠχροτάτη, οἱ ὀφθαλμοὶ ἔρριπτον σπινθῆρας, καὶ ἔτρεμον τὰ χείλη της.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Ἡ Τερέζα ἠθέλησε νὰ πάρῃ τὸ ἡμιτελὲς ἔγγραφον· ἀλλ' ἡ κόμησσα ἐμάντευσε τοῦτο ἐγκαίρως.

Μὲ εὐκινησίαν πάνθηρος ὥρμησε πρὸς τὴν κόρην της, καὶ πρὶν αὕτη σκεφθῇ κἂν νὰ ἀντισταθῇ, ἥρπασε τὸν χάρτην ἀπὸ τὰς χεῖράς της.

Δὲν ἐχρειάσθη πολλὴν ὥραν διὰ νὰ ἀναγνώσῃ.

— Ἀ! εἶπε. Χάριν τοιούτου τυχοδιώκτου, χάριν αὐτοῦ τοῦ προικοθήρα ἠρνήθης τὸν κ. δὲ Κομβρεμών;

Ἡ Τερέζα ὠρθώθη ἐν ὅλῃ τῇ ὑπερηφανείᾳ της.

— Σιωπή, κυρία, ἀνεφώνησεν ἐν παραφορῷ ὀργῇ. Σιωπή! Δὲν σᾶς ἐπιτρέπω νὰ προσβάλλητε τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ!

— Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεις!... εἰς ἐμέ, τὴν μητέρα σου, τολμᾷς νὰ ὁμιλῇς οὕτω, ἀναίσθητος κόρη;

Ἀπερίγραπτος ἔκφρασις διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Τερέζας.

Ἔτεινε τὴν χεῖρα:

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς εἶπεν ἄλλοτε ἡ Φράγκα, τὴν πρώτην στιγμὴν καθ' ἣν ἐφθάσατε εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, καὶ τὸ ὁποῖον πάντοτε ἔκτοτε φρονεῖ... καὶ ἐγὼ τὸ φρονῶ σήμερον, ὅλως διόλου ἀπαράλλακτα ὅπως ἐκείνη.

»Ὅπως ἐκείνη σᾶς τὸ εἶπε φανερά, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω φανερὰ καὶ ἐγὼ τώρα.

»Δὲν εἶσθε ἡ μητέρα μου!

* * *

Καὶ κεραυνὸς ἂν ἔπιπτε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. δὲ Ροσεβέλ, δὲν θὰ ἠλλοίου εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὰ χαρακτηριστικά του.

Κατέπεσεν ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἀνακλίντρου αὐτοῦ, μὲ νεκρωμένον τὸ ὄμμα, μὲ τρεμούσας τὰς χεῖρας.

Ἔπειτα, αἴφνης, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤνοιξε τὰ χείλη, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ τι.

Τότε ἡ Ναδίνα, ἥτις ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουσεν ἀδιαφόρως τοὺς λόγους τῆς Τερέζας, κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως.

Ὥρμησε πρὸς τὸν σύζυγόν της, περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων τὸν τράχηλόν του, τὸν κατεφίλησε, τὸν περιεπτύχθη, καὶ ἀκατάπαυστα τῷ ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς λόγους, τοὺς ὁποίους ἡ Τερέζα δὲν ἤκουεν.

Ἔπειτα στραφεῖσα πρὸς τὴν νεάνιδα.

— Σύ, τῇ εἶπε, ἔσο κατηραμένη!...

»Ὄχι διὰ τὰς πρὸς ἐμὲ ὕβρεις σου, διὰ τὰς ὁποίας διόλου δὲν ταράττομαι, ἀλλὰ διὰ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν κατήντησες τὸν πατέρα σου.

Ὁ Χριστιανὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχε συνέλθει.

Ἡ Ναδίνα, προφανῶς μὴ ἀνησυχοῦσα πολὺ ἤδη, ἐξηκολούθησε.

— Ὅσον δι' αὐτὸ τὸ συνοικέσιον, καὶ ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐμποδί-

γουρέλιον. Σᾶς ἐστάλησαν μόνον δέκα, διότι πρὸς τὰς αὐτόθι συνδρομητρίας εἶχον σταλῆ κατ' εὐθεῖαν. Πιστῇ Ἀναγνωστρία. Δρ. 50 ἐλήφθησαν καὶ διετέθησαν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.—Καν Π. Στ. Π. **Καλαφάτιον.** Ἐστάλησαν πρὸς τὸν αὐτόθι ἀντιπρόσωπόν μας, παρ' οὗ καὶ θὰ λάβητε ἓν ἀντίτυπον. — Καν Μ. Κ. **Ἀθήνας.** Μετὰ τὸν χορὸν ἐπισκέπτεσθε τὰς κυρίας τῆς Τιμῆς. Τοῦτο ἀρκεῖ —Καν Δ. Μ. **Βῶλον.** Ἐὰν εἶσθε μελαγχροινή, προτιμήσατε κίτρινον ἢ ἐρυθροῦν Ἐὰν Ξανθὴ κυανοῦν ἀνοικτὸν ἢ ὀδίνον. — Καν Αἰ. Μ. **Φιλιππούπολιν.** Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Φύλλα Οἰκιακῆς καὶ ἡμερολόγιον ἠριθμημένον ἀπεστάλη. — Θυγατέρα Βασιλέως. **Μεσολόγγιον.** Δρ. 12 ὑπὲρ Νοσοκομείου Ἀνιάτων ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐγνωμονοῦμεν ἐν ὀνόματι τῶν ἀτυχῶν ἀσθενῶν μας.—Κον Κ. Δ. Π. **Σωζούπολιν.** Β' τόμος δὲν ἐξεδόθη.—Δα Μ. Π. **Λάρισσαν.** Ἐστάλησαν. Ἐλπίζω ὅτι ἐλάβετε. Ποίημα ἐδημοσιεύθη —Καν Ε. Κ. **Ἀθήνας.** Ἔλθετε Δευτέραν. Εἶμαι ἐντελῶς ἐλευθέρα καὶ εἰς τὴν διάθεσίν σας. Τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος διαθέτω ὑπὲρ τῶν πολλῶν ἔργασιῶν μου.—Καν Μ.Δ. Τσ. **Chibin-el-Kom.** Ἀπεστάλη εὐχαρίστως.—Καν Ο. Α. Κ. **Μελίτην.** Ζητήσατε τὸ Supplément Littéraire du Petit Parisien. Διεύθυνσις: 18. Rue d' Enghien, Paris. Ἐτησία συνδρομὴ 5 φρ. χρ. Χειρόγραφον καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν.—Κον Δ. Κ. **Κωνσταντζαν.** Ἀπεστείλαμεν Γυμναστικὴν κατ' οἶκον, 2 ἡμερολόγια καὶ Διαλόγους Ἑλληνογερμανικούς. Ἡ ἀποσταλεῖσα ὁμολογία πατριωτικοῦ Δανείου τιμᾶται μόνον 3 δρ. χαρτ. Χρεώνομεν τὴν μερ. σας μὲ διαφοράν.—Δα Μ. Μπ. **Ζάκυνθον.** Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν πρὸς διάθεσιν ἡμερολογίων —Καν Εὐ. Τρ. Ζητηθέντα μουσικὰ τεμάχια καὶ φύλλα ἀποστέλλονται. Ἐκ τῶν φύλλων ἐλλείπουσιν ἀριθμοί τινες ἐξαντληθέντες.—Καν Μ. Α. Α. **Αἴγιον.** Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν —Καν Δ. Κ. Π. **Κύπρον.** Χρήματα ἐλήφθησαν. Δὲν εἴχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδωμεν τὸ συνιστώμενον πρόσωπον —Κον Α. Δ. **Ζαγαζίγ.** Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Κον Κ. Π. **Βουκουρέστιον.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐμενεστάτας κρίσεις. — Κον Ἰ. Οἰ **Καφρ - Ζαγάτ.** Φρ. 26 ἐλήφθησαν Ἐχρεωστεῖτε μόνον 25. Ἐν φρ. εἰς τὴν διάθεσίν σας. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Ν. Θ. **Σφάξ.** Μυρίας εὐχαριστίας δι' ὡραῖον δῶρον. Εὐθὺς ὡς ληφθῇ, γράφομεν. — Καν Ὀλ. Ν. Γ. **Τρίπολιν.** Ἐλήφθη μόνον ἡ δευτέρα, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ πρώτη ἐπιστολή σας. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Σ. Π. **Σοράντα Ἐκκλησιαῖς.** Χρήματα ἐλήφθησαν. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν.—Καν Ε. Ψ' **Σίφνον.** Οὐδὲν ἐλήφθη.—Κον Ἰ.Μπ. **Κάϊρον** Ἕνεκα πολλῆς ὕλης δὲν ἐδημοσιεύθη εἰδοποίησις. Εἰς τὸ προσεχὲς ἀφεύκτως.—Κον Τ. Π. Δ. **Καλαφάτιον** Λάβετε ζητούμενα παρ' αὐτόθι ἀντιπροσώπου μας.—Κας. κ. Α. Τσ. **Καλάμας,** Δ. Ἰ. Μ. **Ἀργοστόλιον,** Εὐ. Β. Κ. **Ἰθάκην,** Α. Α. Χρ. **Πάτρας,** Ε. Γ. Α. **Τρίκκαλα,** Αἰ.Ε Α. **Αἰγιαλὸν Σάμης,** Δ. Κ. **Βαρθολομιό,** Π.Ἰ.Χρ. **Καλάμας,** Σ.Μ. **Ὀλτένιτσαν,** Εὐ. Δ. Σκλ. **Κεφαλληνίαν,** Ν. Σπ. Ν. **Πορταριάν,** Μ.Κ.Ζ **Σάντα,** Μ. Γ. Κ. **Καλάμας,** Β. Α. Α. **Πάτρας,** Κ. Α. Κ. **Σπάρτην,** C. C. **Κωνσταντζαν,** Π. Μ. Μ. **Πειραιᾶ.** Ἐλήφθησαν. εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ὁ Ὅμιλος τῶν Φιλομούσων καλεῖ εἰς συναυλίαν πάντοτε γοητευτικὴν καὶ τερπνοτάτην τὸ ὡραῖον κοινὸν τῆς πρωτευούσης, τὸ ὁποῖον ἀθρόον πάλιν θὰ καταπλημμυρήσῃ τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἵνα ἐπευφημήσῃ καὶ χειροκροτήσῃ τοὺς φιλοπροόδους τῆ, πόλεώς μας ἐρασιτέχνας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πλύνετε πᾶν πένθιμον ἔνδυμα μὲ ἀφέψημα φύλλων κισσοῦ.

Θεραπεύετε τὰς χιονίστρας σας ἐπιθέτουσα βρεγμένα πανὶ ἐντὸς διαλελυμένης ἀραιῶς ἀμμωνίας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἀγριόπαπια ψητή. Ἀφοῦ τὰς μαδήσετε καὶ καθαρίσητε τὰς καψαλίζετε. Λαμβάνετε τότε τὸ ἧπαρ των καὶ δι' αὐτοῦ τρίβετε αὐτὰς ἔξωθεν. Ῥίψατε ἐντὸς τοῦ σώματός των ἀρκετὸν ἅλας καὶ ἀνακινήσατέ τας, ὅπως ἁλατισθοῦν παντοῦ. Σουβλίσατέ τας καὶ ἐνῷ ψήνονται τὰς βρέχετε μὲ δυνατὸν ζωμὸν κρέατος. Σερβίρατέ τας, στολίζουσα τὴν ἁπλάδα μὲ τεμάχια πορτοκαλλίου. Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ψήνετε καὶ τὴν οἰκόσιτον πάπιαν.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Ἀπαράμιλλα, ἐκλεκτά, μεταφέροντα νοερῶς εἰς ἀληθῆ ἐπίγειον Ἐδέμ, μὲ τὰ πολυποίκιλα φυλλώματά των, μὲ τοὺς σμαραγδίνους θυσάνους των, ζῶσι τὸν ὡραῖον καὶ ποιητικὸν βίον τῶν ἀνθέων ἐν τῷ θαλερῷ κήπῳ τῶν Ἀδελφῶν Κανδώρου, ἕτοιμα νὰ κοσμήσωσιν αἰθούσας καὶ διαδρόμους καὶ νὰ μεταβάλλωσιν εἰς ἄλλους παραδείσους τὰ ἐνδιαιτήματά μας.

Οὐδὲν κομψοτέχνημα ὅσον πολύτιμον καὶ ὡραῖον καὶ ἂν εἶναι, δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ θαλερὰν *λατάνιαν* ἢ *πάνταγον* ἢ *φίκον* σμαραγδόφυλλον καὶ νὰ στολίσῃ τόσον ὡραῖα καὶ ποιητικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ πᾶσαν κατοικίαν.

Ὁ κ. Κανδῶρος ἔχει τὸ προνόμιον τῶν ἐκλεκτοτέρων φυτῶν, τὰ ὁποῖα πωλεῖ εἰς τιμὰς συγκαταβατικωτάτας.

Αἱ διὰ γεύματα καὶ γάμους καὶ δεῖπνα φυσικώταται ἀνθοδέσμαι του, ἐν τοῖς ποικίλοις καὶ κομψοῖς αὐτῶν σχήμασι, ἀποπνέουν μετὰ τῶν μεθυστικῶν ἀρωμάτων των καὶ ἰδιάζουσάν τινα λεπτότητα ἐκλεκτικήν, δι' ἣν δικαίως τόσην φήμην χαίρει τὸ ἀρχαιότατον τοῦτο ἀνθοκομεῖον.

Εἰδοποιοῦνται αἱ κ. κ συνδρομήτριαι τῆς Οἰκιακῆς, ὅτι ὁ 6ος ἀριθμὸς ἐξεδόθη καὶ ὅτι ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἐκδοθήσεται ὁ 7ος καὶ ὁ 8ος πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν καθηστερησάντων μηνῶν. Ἐπὶ τῇ προσθήκῃ εἰς τὴν ἡμερομὴν τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν τριῶν δρ. αἱ νέαι συνδρομήτριαί μας λαμβάνουσι καὶ τὴν οἰκιακήν, ἐν ἡ τόσας χρησίμους ὁδηγίας διὰ τὴν διεύθυνσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ οἴκου των ἀντλοῦσιν.

Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφ. τῶν Κυριῶν».

Ἡμερολόγια θὰ δίδωμεν ἠριθμημένα μέχρι τέλους Ἰανουαρίου, συμμορφούμεναι πρὸς τὰς παραστάσεις τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κκ συνδρομητριῶν μας, αἵτινες ἕνεκα τῶν καθάρσεων πολὺ ἀργὰ ἐλάμβανον τὰ φύλλα μας καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπρόφθασαν νὰ προκαταβάλλουν τὰς συνδρομάς των.

σωμεν διὰ παντὸς μέσου. Διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴπωσι περὶ ἡμῶν ὅτι ἀπὸ ἀνόητον φιλοστοργίαν σὲ ἀφήκαμεν νὰ γίνῃς θῦμα ἑνὸς τυχοδιώκτου·

Ἡ Τερέζα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς κομήσσης μὲ σπινθηροβολοῦντας τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σᾶς εἶπον ἤδη νὰ σιωπήσητε, εἶπε. προσπαθοῦτα νὰ κρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησίν της. Ἀφοῦ ὅμως ἐτολμήσατε νὰ ἐπαναλάβητε τὴν λέξιν τυχοδιώκτης, μάθετε, ὅτι ἅμα τελεσθῇ ὁ μετὰ τοῦ Δανζελοῦ γάμος μου, θὰ κάμωμεν καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ ὅ,τι εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατὸν διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι τυχοδιώκτρια εἶσθε σεῖς, σεῖς, ἥτις ἀγνοῶ διὰ τίνων μέσων μᾶς ἐκλέψατε τὴν μητέρα μας καὶ ἐσφετερίσθητε τὴν θέσιν της.

«Δὲν εἰξεύρω πῶς θὰ τὸ κατορθώσωμεν τοῦτο . . . . . εἶμαι ὅμως βεβαία, βεβαιοτάτη, μὲ ἀκούετε; ὅτι θὰ τὸ κατορθώσωμεν.

«Εἶναι ἔτος ὁλόκληρον τώρα ποῦ βλέπω τὴν νύκτα τὸ ἴδιον ὄνειρον. Βλέπω τὴν μητέρα μας, τὴν ἀληθινὴν μητέρα μας, ἐγκαταλελειμμένην καὶ μάλιστα κλυσσόδετον εἰς ἀπόκρυφόν τι μέρος.

«Καὶ τὴν βλέπω νὰ κλαίῃ, καὶ νὰ μᾶς φωνάζῃ καὶ νὰ τείνῃ πρὸς ἡμᾶς τὰς χεῖράς της . . . . καί, ἔπειτα βλέπω τὸν Ἀνδρέαν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὅπου κατελάβετε τὴν θέσιν της κατηραμένον ὄν!

Ἡ Τερέζα εἶχε φθάσει εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τῆς ὀργῆς.

Ὡμίλει ὡσεὶ πράγματι εἴχενιδὴ ὅσα ἀφηγεῖτο.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν τρομακτικῶς διεσταλμένοι. οἱ ρώθωνές της ἐπάλλοντο, αἱ χεῖρές της ἐτείνοντο ποὸς τὴν λατρευτὴν ἐκείνην μητέρα, ἣν ἐπεθύμει νῦν διακαῶς, ὅπως ἄλλοτε ἐπεθύμει αὐτὴν ἡ Φράγκα ἀλλὰ μετὰ ζέσεως καὶ ὁρμῆς ἔτι σφοδροτέρας.

Ἡ Ναδίνα ἀγέρωχος καὶ ἔμπλεως περιφρονήσεως δὲν ἀπεκρίνετο, ἐπιτηροῦσα τὸν Χριστιανόν, οὗ ἡ ὠχρότης εἶχεν ἐπανέλθη.

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ Τερέζα, ὁ Ἀνδρέας θὰ μοῦ τὴν ἀποδώσῃ, καὶ τότε ἀλλοίμονον εἰς σᾶς! Διότι θὰ εἶμαι ἀμείλικτος δι' ὑμᾶς, ἀκόμη περισσότερον ἢ ὅσον ὑπήρξατε σεῖς δι' ἐκείνην.

«Ἐνθυμηθῆτέ το καλά.

Καὶ κεραυνοβολοῦσα τὴν Ναδίναν διὰ τῆς ἀγερωχοτέρας αὐτῆς περιφρονήσεως, ἡ νεᾶνις κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα, προσπαθοῦσα ν' ἀντιτάξῃ ἠρεμίαν καὶ τόλμην κατὰ τῆς ἐξεγερθείσης θυγατρός της. Σὲ διατάσσω νὰ μεταβῆς εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ νὰ περιμείνῃς ἐκεῖ τὰς διαταγάς μου.

— Δὲν ἔχω νὰ λάβω διαταγὰς ἀπὸ σᾶς, εἶπεν ἡ Τερέζα σταματῶσα καὶ ἀτενίζουσα τὴν κυρίαν δὲ Ροσεβέλ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἄλλως τε εἶμαι ἐνήλικος σήμερον, καὶ ἀπόψε ἀναχωρῶ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πατρός μου.

Χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς κομήσσης ἡ Τερέζα ἀπεμακρύνθη.

***

Ἡ Φράγκα ἡ ὁποία εἶχε ἀκούσῃ τὰς φωνὰς τῶν δύο γυναικῶν, εὑρέθη εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀδελφῆς της συγχρόνως μετ' αὐτῆς.

— Θεέ μου! Τερέζα μου, ἀνέκραξεν ἡ ἀπαθὴς Φράγκα, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τεταραγμένη δεκάκις πλειότερον τῆς πρωτοτόκου ἀδελφῆς της, ἄ! Θεέ μου, Τερέζα μου, τί συμβαίνει;

— Νά, ἀνήγγειλα τὸν γάμον μου εἰς τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσαν δὲ Ροσεβέλ, καὶ ἐπειδὴ ἡ τελευταία αὕτη μὲ προσέβαλε χονδροειδέστατα ἀναχωρῶ ἀμέσως.

Ἐν βιαίῳ κινήματι, ἡ Φράγκα ὕψωσε τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας περιπλ ἐγδην ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της.

Ὅλαι αἱ ἀρθρώσεις αὐτῆς ἔτριξαν ταὐτοχρόνως.

— Ἄ! ἀνέκραξεν, αὐτὸ ἐφοβούμην καὶ ἐγώ . . . . Αὐτὸ ἐφοβούμην καὶ δὲν τὸ ἔλεγα εἰς κανένα καὶ ἔχω τώρα νὰ κοιμηθῶ τόσους μῆνας.

Χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἀκούει τῆν ἀδελφήν της ἡ Τερέζα ἔσυρε βιαίως τὸ σῶμα τοῦ κώδωνος·

Ὑπηρέτρια ἐνεφανίσθη.

— Νὰ φέρετε ἐδῶ τὰς δύο μου δερματίνους βαλίζας, διέταξεν ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβέλ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν ἄφωνος καὶ ταχεῖα ὡς σκιά.

Ἡ Φράγκα ἐπεκαλέσθη ὅλην αὐτῆς τὴν βούλησιν διὰ νὰ συγκρατηθῇ.

Σχεδὸν τὸ κατώρθωσε.

— Καὶ μὲ ποῖον θέλεις νὰ νυμφευθῇς, Τερέζα; ἠρώτησε τὴν ἀδελφήν της.

— Ὦ! τὸ μαντεύεις βεβαίως.

— Μὲ τὸν Ἀνδρέαν Δανζελοῦ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί.

— Καὶ αὐτὸς σὲ συμβουλεύει νὰ φύγῃς ἀπὸ ἡμᾶς;

— Ναί, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὅρον· — ὅτι καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντ δὲν θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ λεπτόν.

— Λέγεις τὴν ἀλήθειαν;

(Ἀκολουθεῖ)